

Dopis od preláta (březen 2014)

Sté výročí narození dona Álvara, mezi jinými významnými dny, je pro preláta příležitostí promluvit o věrnosti a loajalitě. Vybízí nás, abychom v těchto týdnech uvažovali o tom, jaká je naše odpověď na volání, které každý z nás od Boha dostal.

09.03.2014

Nejdražší, ať mi Ježíš opatruje mé dcery a mé syny!

Měsíc březen má vždy takový mimořádný nádech, protože slavíme Zvěstování Panně Marii a slavnost svatého Josefa – dvě postavy, které září pro svoji **věrnost** vůči Božímu plánu a které zcela splnily to, co si Pán od nich přál, protože dokázaly milovat naplno.

Letos si navíc připomínáme sté výročí narození dona Álvara a dvacáté výročí jeho *dies natalis*, jeho přechodu do nebe. V jeho životě tato nadpřirozená i lidská ctnost září jako perla první velikosti. Potom, 28. března, k nám bude výročí kněžského svěcení našeho Otce hovořit o plné oddanosti Božímu volání, o ***neporušitelné, pevné, panenské, radostné, nezpochybněné věrnosti víře, čistotě, cestě.***^[1] Je proto přirozené, že při osobním zpytování, hlubokém a plném vděčnosti, během těchto týdnů popřemýšlíme nad tím, jak

odpovídáme na Boží volání, které jsme každá a každý z nás přijal.

Začátek doby postní, již velmi blízký, nás vybízí, abychom kráčeli po této cestě s rozhodností. Je to liturgická doba, která nás staví před tyto zásadní otázky: ***Rostu ve věrnosti Kristu?, v touze po svatosti?, ve velkorysosti v apoštolátě všedního dne – ve své obvyklé práci – mezi spolupracovníky?***^[2] Pěstujme – také v jiných obdobích během roku – snahu o intenzívnější modlitbu, velkorysejší umrtvování, časté prokazování skutků duchovního i tělesného milosrdenství, které – jakožto skutky vedené vírou a láskou – velmi posilují naši touhu být věrní. Není to otázka pocitů, ale energické chvění, které je vlastní zamilované duši, a to i tehdy, když na nás dolehne únava, tíha našeho ubohého já.

Zbývá už jenom pár dní do stého výročí narození našeho milovaného dona Álvara. Už od začátku roku jsme hleděli k tomuto datu, 11. března, s pohledem upřeným k příkladu tohoto syna svatého Josemaríi, který se nasadil naplno a dokázal obdivuhodným způsobem ztělesnit ducha Opus Dei. Dekret, kterým Církev uznává jeho ctnosti, říká, že co na něm bylo nejvíce charakteristické, byla „nezpochybnitelná věrnost především Bohu v ochotném a velkorysém plnění jeho vůle, věrnost Církvi a papeži, věrnost kněžství, věrnost křesťanskému povolání v každé chvíli a v každé situaci života“^[3] A uzavírá, že život dona Álvara je „příkladem lásky a věrnosti pro všechny křesťany“^[4].

Lidská věrnost je úzce spojená s věrností Boha, který je *věrný ve všech svých slibech a svatý ve všech svých činech*.^[5] Svaté Písmo při líčení dějin

praotců a spravedlivých Starého zákona klade **důraz na podstatný aspekt jejich víry. Neprojevuje se pouze jako cesta, ale také jako stavba, příprava místa, kde člověk bude moci přebývat spolu s druhými (...).** Ve vztahu k víře tedy **povstává nová spolehlivost, nová pevnost, kterou může dát jedině Bůh.**[6]

Postava dona Álvara se řadí do tohoto dlouhého řetězce mužů oddaných Bohu – od Abraháma a Mojžíše až ke svatým Nového zákona – kteří usilovali zasvětit celý svůj život uskutečnění přijatého plánu. Nic je nemohlo ani o kousek vzdálit od Božích přání – vnější a vnitřní těžkosti, utrpení, pronásledování... – protože byli pevně zakotvení v milované vůli Boží.

Po Abrahámovi je žádáno, aby se tomuto Slovu svěřil. Víra chápe, že slovo, zdánlivě prchavé a

přechodné, je-li proneseno věrným Bohem, stává se tím nejjistějším a nejneochvějnějším, co může existovat a co umožňuje kontinuitu našeho putování v čase. Víra přijímá toto Slovo jako bezpečnou skálu, na níž může budovat s pevnými základy.[7] A platí, že, jak řekl Benedikt XVI., „věrnost v průběhu času je jméno lásky“[8].

Vždycky, když bylo nějaké významné výročí, měl don Álvaro ve zvyku obracet se k Pánu s touto modlitbou: „*Děkuji, promiň, pomáhej mi víc.*“ Logicky předpokládáme, že by se takto zachoval i při stém výročí svého narození. Tato slova jsou skvělou modlitbou k obrácení se k Nejsvětější Trojici: s vděčností za přijatá dobrodiní – je jich tolik!, mnohem víc, než si umíme představit –, s prosbou o odpuštění za naše chyby a hříchy a s žádostí o pomoc, abychom nadále sloužili –

více a lépe – jako služebníci dobří a věrní.

Před lety, když se slavilo v tento den jeho výročí, se don Álvaro zamyslel nad uplynulými roky. Jeho úvahy nám mohou sloužit i pro náš osobní rozhovor s Bohem, zvláště když z jakéhokoli důvodu před námi zjevněji vyvstávají naše pády a slabosti. Byla to a jsou slova, která naplňují naději. „Když pozoruji kalendář svého života – říkal – myslím na již obrácené listy. Jsou obrácené, ale nebyly hozeny do koše, protože zůstávají před Božím zrakem. Tolik Božích dobrodiní! Už před mým narozením pro mě připravil zbožnou křesťanskou rodinu, která mi poskytla dobrou výchovu. Později tolik událostí, které poznamenaly můj život. Mezi nimi je na prvním místě setkání s naším Otcem, které totálně změnilo můj život, velmi rychle. A pak téměř

čtyřicet let těsného a stálého kontaktu s naším zakladatelem...“[9]

Také nám Pán s nekonečnou trpělivostí během roků, měsíců a týdnů stále odpouští, pomáhá a dodává povzbuzení. Kromě toho, i když jste mnozí nepoznali našeho Otce, když tady dole fyzicky pobýval, všichni jej můžete znát a setkávat se s ním díky jeho spisům a důvěrným rozhovorům, které touží vést z nebe s každou a každým z vás. S duchem Díla nám zanechal velmi konkrétní možnost být svatými, když budeme naplno žít tuto cestu, kterou Pán nabízí mnoha lidem. S pomocí Boží, s přímluvou Panny Marie a svatého Josefa, svatého Josemaríi a tolika lidí, kteří už po této cestě došli až k cíli..., *possumus*[10] – také my můžeme završit tuto cestu.

19. března, slavnost svatého Josefa, pro nás rovněž znamená obnovu našeho odevzdání se službě Bohu a

lidem. Pán povolal už od věčnosti všechny křesťany k tomu, abychom se ztotožnili s Ježíšem Kristem. A svatý Josef je po Panně Marii člověkem, který nejlépe odpověděl na toto povolání: je *služebník věrný a prozíravý, kterého Pán ustanovil nad svou rodinou*[11]. Proto je patronem Církve a Opus Dei a vzorem pro všechny Ježíšovy učedníky.

Don Álvaro, neunavím se to opakovat, byl mužem věrným: věrným křesťanem, knězem, biskupem. Sv. Josemaría prohlásil: ***přál bych si, abyste jej napodobovali v mnoha věcech, ale především v jeho věrnosti. Během tolika let svého povolání měl, lidsky řečeno, mnoho příležitostí naštvat se, urazit se, být nevěrný, ale vždycky si uchoval jedinečný úsměv a věrnost. Z nadpřirozených důvodů, ne z lidské síly. Bylo by výborné,***

kdybyste jej napodobovali v tomto.

[12]

Jeho ustavičná vytrvalost, zcela nadpřirozená, zapustila své kořeny v lidské ctnosti loajálnosti, které se naučil již od dětství ve své rodině a kterou později uplatňoval v průběhu let. Jak nezbytná je tato ctnost!

Mnoho lidí si neuvědomuje, že pokud schází, není možná vzájemná důvěra a stává se prakticky nemožným uspořádané a plodné soužití lidí na jednom společném místě. „Budme proto věrní, dcery a synové moji. S onou nadpřirozenou věrností, která je zároveň lidskou loajálností, ctností zralých žen a mužů, kteří odložili dětinské chování a jednají se smyslem pro zodpovědnost věrni svým závazkům.“***[13] Loajálnost, věrnost, mužné jednání. V tom významném i v tom malém, v trošce i ve velkém. Chtít bojovat, i když se někdy zdá, že ani nedokážeme chtít. Když přijde***

***chvíle slabosti, otevřete duši
dokořán a nechte se něžně nést:
dnes vystoupím o dva schody, zítra
o čtyři... A další den možná o
žádný, protože jsme zůstali
naprosto bez síly. Ale chceme chtít.
Máme přinejmenším touhu mít
touhu. Děti, to už znamená
zápasit.[14]***

Srdce a city je nutné ovládat,
usměrňovat pomocí rozumu
osvíceného vírou. „Mohou nám
pomáhat být k Bohu velkorysí –
napsal don Álvaro –, ale nemohou
být tím jediným ani tím hlavním
motorem naší věrnosti, protože to by
byl sentimentalismus, skutečně
nebezpečná deformace lásky. Hodně
lidí přikládá přehnanou důležitost
duševnímu rozpoložení. Počítají
hodně se srdcem a méně s hlavou.
Když mají náladu, když se jim chce,
zdá se jim, že dokážou všechno, v
důvěře ve vlastní nadšení. Pokud ne,
ochabují. My si musíme dát pozor na

tuto léčku (...). Jedině tak ve chvílích zkoušky zjistíme, že k nevěrnosti není nikdy rozumný důvod.“[15]

Don Álvaro především následoval velmi z blízka Pánovo volání. Bůh jej obdařil značnými lidskými i nadpřirozenými kvalitami a on to všechno dal do služeb přijatého poslání. Známá je jeho odpověď madridskému biskupovi krátce před přijetím kněžského svěcení. Don Leopoldo poukazoval na to, jak pro svoje světské i akademické tituly značného významu byl don Álvaro velmi váženým a respektovaným člověkem v církevním prostředí, kde tehdy pracoval na mnoha úkolech, které mu svěřil náš Otec. Ale poté, co bude vysvěcen na kněze – předpovídal biskup – tuto váženost u mnohých ztratí. Don Álvaro mu odpověděl, že je mu to jedno. Že všechno, co mu patří – lidskou váženost, plány, profesní možnosti – už Bohu nabídl od chvíle, kdy přijal z

nebe pozvání posvěcovat se v Opus Dei. Důležité pro něho nebyly názory lidí, ale touha milovat Boha a plnit jeho vůli. Toužil *skrýt se a zmizet*, jako sv. Josemaría, a být tak vhodným nástrojem ve službě Církvi.

Jeho touha ztotožnit se s duchem Díla se projevila zcela zřetelně, když byl pak ustanoven prvním nástupcem svatého Josemaríi. Prohlásil, že nebyl zvolen Álvaro del Portillo, ale znovu náš zakladatel, který pokračoval v řízení Díla z nebe. Neviděl v tomto způsobu vyjadřování nic zvláštního nebo neobvyklého, protože byl prostě hluboce přesvědčen, že si jej Bůh vybral, aby byl *stínem* našeho Otce na této zemi a následně potrubím k předání velké části jeho milostí věřícím Opus Dei a mnoha dalším mužům a ženám na celém světě.

Vir fidélis multum laudábitur[16],
věrný muž bude velmi chválen.

Plným právem můžeme tuto větu Písma aplikovat na milovaného dona Álvara. Udělal to tak Jan Pavel II. v telegramu, který nám zaslal hned onoho 23. března 1994, v den úmrtí tak dobrého Otce a Pastýře. Když projevoval všem věřícím Díla svou hlubokou soustrast, vzpomínal zároveň „s vděčností Pánu na život zemřelého naplněný kněžskou a biskupskou horlivostí, na příklad síly a důvěry v Boží prozřetelnost, který soustavně prokazoval, a také na jeho věrnost Petrovu stolci a velkorysou službu Církvi jako blízký spolupracovník a zasloužilý nástupce (...) Josemaríi Escrivy“[\[17\]](#).

Další skvělé výročí, které nám hovoří o této křesťanské ctnosti, je den kněžského svěcení našeho zakladatele na konci měsíce. Onoho 28. března 1925 náš Otec novým, svátostným způsobem zpečetil závazek věrnosti, který v sobě choval už od chvíle, kdy jako dospívající

začal tušit Boží volání. Uchoval si ho živý a činný po celý čas a na sklonku svého života nás mohl ujistit: **Nikdy nekolísejte! Už teď vám říkám (...), že máte božské povolání, že Kristus Ježíš vás povolal od věčnosti. Nejen že na vás ukázal prstem, ale také vás políbil na čelo. Proto vaše hlava pro mě září jako jasná hvězda. To s tou zářící hvězdou má také svou historii... Jsou to ty veliké hvězdy, které blikají nocí, tam vysoko nahoře na modravém ztemnělém nebi, jako veliké, úžasně průzračné diamanty. Tak je zřejmé vaše povolání: povolání každého z vás i to moje^[18].**

Pokračujme v modlitbě za Církev a za papeže, zvláště během duchovních cvičení, která ho čekají. Já jsem zahájil duchovní cvičení včera, abych se pak mohl zúčastnit kongresu, uspořádaného ke stému výročí dona Álvara, od 12. do 14. tohoto měsíce

na Papežské univerzitě Svatého kříže. Dneska udělím, s radostí jako vždycky, jáhenské svěcení dvěma přidruženým z prelatury ve farnosti svatého Josemaríi. Prosme za ně Pána, aby byli velmi věrní tomuto novému přijatému poslání a tuto svou modlitbu rozšířme na všechny bohoslovce a kleriky na celém světě.

Nechci skončit, aniž bych vás ujistil, že 22. budu v bazilice San Eugenio při mši svaté na památku odchodu do nebe dona Álvara ještě více – je-li to možné – spojený s vámi všemi a budu prosit Pána, aby nás učinil zcela věrnými a naplnil nás svou horlivostí pro duše, jak to často připomíná papež. Podpořte, říkám vám jako vždy, moje úmysly.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2014.

[1] Sv. Josemaría, *Dopis 24-III-1931*, č. 43.

[2] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 58.

[3] Kongregace pro svatořečení,
Dekret o ctnostech služebníka Božího
Álvara del Portillo, Řím, 28-VI-2012.

[4] *Tamtéž*.

[5] *Žl* 144 (145), 13.

[6] Papež František, encyklika *Lumen fidei*, 29-VI-2013, č. 50.

[7] *Tamtéž*, č. 10.

[8] *Benedikt XVI.*, homilie ve Fatimě,
12-V-2010.

[9] Don Álvaro, poznámky z
rodinného setkání, 11-III-1991.

[10] *Mt* 20,22.

[11] Misál, slavnost sv. Josefa, *vstupní antifona* (srov. Lk 12,42).

[12] Sv. Josemaría, poznámky z rozjímání, únor roku 1972 („V rozhovoru s Pánem“, s. 154).

[13] Don Álvaro, *dopis*, 1-II-1987 („Cartas de familia“, díl I., č. 287).

[14] Sv. Josemaría, poznámky z rozjímání, únor 1972 („En diálogo con el Señor“, s. 154).

[15] Don Álvaro, *dopis*, 19-III-1992, č. 31 („Cartas de familia“, díl III., č. 321).

[16] *Př* 28,20.

[17] Jan Pavel II., telegram Mons. Javieru Echevarríoovi, 23-III-1994.

[18] Sv. Josemaría, poznámky z rozjímání, 19-III-1975 („Por las sendas de la fe“, nakl. Cristiandad, Madrid 2013, s. 151).

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-brezen-2014/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2014/)
(08.08.2025)